

Predicatie,
uitgesproken door **ds. J.J. Roodsant**
op 19 – 4 – 2006
te Veenendaal

Zingen: Psalm 119 : 88

Lezen : Johannes 21 : 1 – 19

Gebed

Zingen: Psalm 51 : 1, 4

Geliefden, met de hulp des Heeren, en onder inwachting van de Heilige Geest, willen we uw aandacht bepalen bij het gedeelte dat we samen hebben gelezen, Johannes 21, en daarvan nader het 17^e vers, waar we Gods Woord en onze tekst als volgt lezen:

“Hij zeide tot hem ten derden male: Simon, Jona’s zoon, hebt gij Mij lief? Petrus werd bedroefd, omdat Hij ten derden male tot hem zeide: Hebt gij Mij lief? en zeide tot Hem: Heere, Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik U liefheb.”

Als aandachtspunten noem ik u:

1. Een vergelijkende vraag
2. Een onderzoekende vraag
3. Een allesbeslissende vraag

Geliefden, de Heere Jezus is na Zijn opstanding uit de doden niet direct en voorgoed naar de hemel gegaan, maar Hij is eerst nog veertig dagen op aarde gebleven en meerdere malen aan Zijn discipelen verschenen, om hen te overtuigen van de waarheid, de werkelijkheid en de

heerlijkheid van Zijn opstanding; om hen toe te rusten tot hun taak in de wereld; én.... en om nog enige bijzondere zaken in orde te maken. En bij zo'n bijzondere zaak worden we vanavond door ons tekstgedeelte bepaald, geliefden, want er ligt nog iets tussen Simon Petrus en de Heere Jezus. O geliefden, Simon Petrus heeft de Heere Jezus immers in het openbaar verloochend; Simon Petrus heeft immers, toen de Heere Jezus voor Kajafas stond, uitgeroepen: "Ik ken den Mens niet." Simon Petrus heeft er zelfs een eed op gedaan en gezworen dat hij de Heere Jezus niet liefhad. Want het Bijbelse woord "kennen" betekent ten diepste "liefhebben". Ja, Simon Petrus heeft daar ten diepste uitgeroepen dat de Heere Jezus een vreemde voor hem was, en dat er nooit iets met hem gebeurd is bij God vandaan, door het werk van de Heere Jezus. Och geliefden, hoe is het toch mogelijk! Hoe bestaat het toch, dat een waarachtig kind des Heere zó diep vallen kan en zúlke dingen zegt. Maar toch is het gebeurd. En ik moet u zeggen: Het zal een wonder zijn, als u, jij en ik voor zulke gruweldaden worden bewaard. Want ook na ontvangen genade zijn Gods kinderen ieder ogenblik tot hinken en tot zinken gereed, ze liggen dag aan dag open voor de meest verschrikkelijke dingen.

Maar Simon Petrus heeft daardoor wel zijn naam "Petrus", rotsman, weggeworpen; en hij heeft wel het werk des Heeren aan zijn ziel, als het ware vaarwel gezegd; ja, hij heeft daardoor de diepe belijdenis dat Jezus is de Christus, de Zoon des levenden Gods, ontkend, terwijl hij daardoor zaliggesproken is, en waardoor hij zo duidelijk bij Gods volk is gezet. O, nu is hij zo in de moeiten gekomen, want hij heeft alles verloochend, omdat hij de Heere Jezus, die Heiland en Zaligmaker, verloochend heeft. De naam "Petrus" is hierdoor in het vuilnisvat terechtgekomen. En Simon, de zoon van Jona, staat weer in zijn natuurlijke afkomst voor ons. O geliefden, wat is die Simon onderuitgegaan, wat is het laag met die Simon afgelopen; en wat is er met hem gebeurd wat hij zelf nóóit voor mogelijk had gehouden. Simon heeft zijn naam op de lijst van apostelen al doorgestreept, want hij is het niet meer waardig om een apostel te zijn. Want zoiets gruwelijks als het verloochenen van je Heiland, van je Meester, kan toch niet met genade gepaard gaan? Simon is overal buiten komen te staan, en heeft het lijden van de Heere Jezus onvoorstelbaar verzwaaard. Ja, hij heeft alles gruwelijk en schandalig verzondigd.

Maar gelukkig, o, wat een wonder, geliefden, de Heere Jezus is op Zijn eigen werk in Simon Petrus teruggekomen; en de Heere Jezus heeft Simon Petrus op de paasmorgen opgeraapt. Ja, Hij heeft het kindschap Gods van Simon ter sprake gebracht en opgehelderd. Want het kindschap Gods is ónverliesbaar. Ook al wordt daar heden ten dage in vele kerkverbanden verschillend en onbijbels over gedacht, er is geen afval der heiligen, hoor; want het kindschap

Gods ligt ónberouwelijk verankerd in de eeuwige, soevereine, vrije uitverkiezing van de levende God. En het volk dat van eeuwigheid onder het zegel der verkiezing is gelegd en van wie de namen geschreven staan in het boek des levens des Lams, zál zalig worden, omdat Gód het wil; Hij heeft gezegd: “Ik wil, en zij zúllen.” En daarom zál een Simon Petrus zich nooit ofte nimmer uit het volk van God kunnen zondigen; zelfs miljoenen zonden kunnen worden gedaan, zonder dat er een streep gezet wordt door het waarachtige kindschap Gods van een wederom geboren mensenkind. Wel kan de Heere vanwege de zonde Zijn aangezicht voor een mensenkind komen te verbergen; en wel kan de Heere vanwege de ongerechtigheden Zijn gevoelige gemeenschap met Zijn volk komen in te houden. Dan moet u maar eens kijken naar David: och, als David met Bathséba, de huisvrouw van Uria, de Hethiet, overspel pleegt en in zonde valt, o geliefden, dan keert de Heere Zich in gramschap van David af. En volgens sommige uitleggers heeft het wel bijna een jaar geduurd vóór het kindschap Gods van David in de dadelijkheid is hersteld, na het bezoek van de profeet Nathan aan hem. En soms kan een periode van Godsverlating zo lang duren dat een mensenkind het gevoel heeft álles bij de Heere te hebben verzondigd, en alsnog verlóren te moeten gaan. Och, dan denk ik aan dat trouwe knechtje des Heeren, dominee Fraanje; wat heeft hij het moeilijk gehad op zijn sterfbed: o, wat heeft die man getwijfeld aan zijn bekering en aan zijn plaats in Gods heerlijkheid; wat heeft hij in het duister verkeerd. Maar kort voor zijn sterven heeft de Heere alles opgeklaard, en mocht deze knecht met vreugde ingaan in de rust die er overblijft voor het volk van God.

Afval der heiligen, dus ook van Simon Petrus, is er niet. Nu zijn er sommigen, die er vanwege dit feit, maar op los leven, en zeggen: “Wel, als er dan tóch geen afval der heiligen is, dan komt het niet zo nauw, dan hoef ik het niet zo precies te nemen met de geboden des Heeren, op zondag en doordeweeks; dan komt het er niet zo op aan hoe ik gekleed ga, welke woorden ik gebruik, wat ik doe met mijn geld en met mijn tijd. Och geliefden, dan komt hierdoor bij dezulken júíst openbaar dat ze geen waarachtige kinderen Gods zijn, dat het kindschap Gods niet écht is, dat dezulken slechts met de gemene genade des Geestes te maken hebben gekregen; dat het bíjna christenen zijn, maar nét geen ware en waarachtige christenen; er is slechts nabijkomend werk in hun ziel verricht. Kijkt het toch eens na, hoe het bij ú en hoe het bij jou is. Want Gods kinderen kunnen nooit een loopje nemen met Gods geboden, Gods volk kan nooit goedkoop zondigen. O, die trachten, naar alle mogelijkheden die ze hebben, de Heere te dienen, te eren en groot te maken. Ja, dat volk leert, om de Heere dagelijks te smeken om genáde en om de Heere dagelijks te bedelen om vergéving van hun zonden. O, dat volk weet, hoe het openligt voor de verlokkingen van de duivel, voor de aanvechtingen van het

oude vlees, voor de kracht van de wereld, en voor talloze zondige dingen die aan hen trekken, en hen zo proberen onderuit te halen. O, wat een zielensmart leert dat volk kennen omdat het zo moet gevoelen dat er zoveel zonde in hen is, ja, en omdat het van binnen zo moet beleven onbekwaam te zijn tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. O, dat volk moet keer op keer maar bedelen: “Heere, wijs Gij mij toch Uw wegen; Heere, neem me toch bij hart en hand, en leid me toch in de wegen waardoor U wordt verheerlijkt en geprezen.” Och geliefden, wat kunnen dezulken soms het gevoel hebben het kindschap Gods kwijt te zijn, vanwege de zonden en de ongerechtigheden. Ach, ziet het eens na in uw eigen leven hoe het nu met u is; want het is groot dat u vanavond hier in dit kerkgebouw bent, maar wat zou het erg zijn als u zich zou bedriegen voor de eeuwigheid en als er in uw leven alleen maar nabijkomend werk is geschied, want dan mist u het waarachtige werk des Heeren. Ja geliefden, kijkt het eens na, of u in waarheid al met het verdoemende recht Gods te maken hebt gekregen, en daardoor in de volle beleving tot een doemeling bent geworden, die voor God niet kan bestaan. Kijkt het eens na, of ge in waarheid met het wraakoefenende recht Gods te maken hebt gekregen, omdat de Heere u, naar Zijn recht en gerechtigheid, kwam te behandelen. En kijkt het eens na, of u ook met het verzoenende recht Gods in Christus te maken hebt gekregen, en of u vanwege de verdiensten van de Heere Jezus Christus bent gered, verlost, en ingelijfd in het volk des Heeren. O, ziet toch eens na, of ge van achter het recht de Heere Jezus geschonken hebt gekregen van Israels God; en of ge Hem, Die Zijn dierbaar bloed kwam uit te gieten aan het vloekhout en Die nedergedaald is ter helle, om de grootste der zondaren te zaligen, of ge Hem al in waarheid in de armen zijt gevallen, en ge de kussen Zijns monds al hebt gevoeld.

Simon mag dat ware kindschap Gods kénnen en hij mag het behóuden. Och geliefden, hij kent dat waarachtige, wederbarende werk van de Heilige Geest in zijn ziel; en dat komt zo kostelijk openbaar op de paasmorgen, als de Heere Jezus hem apart neemt, en als de Heere Jezus onder vier ogen de zaken van het kindschap Gods weer met hem in orde maakt. Ja, als er dan getuigd wordt dat de Opgestane van Céfas is gezien, ach geliefden, dan heeft de opgestane Zaligmaker Simon dus bij de hand genomen, en dat kindschap Gods vernieuwd. Ach weet u, eigenlijk was het herstel van dat kindschap Gods al veel eerder begonnen; want toen Simon zijn Meester tot driemaal toe verloochende, en toen de haan tweemaal gekraaid had, toen had de Heere Jezus omgekeken, en toen had de Heere Jezus omgezien naar dat almaar dieper vallende kind des Heeren. En de Heere Jezus had Petrus toen áángekeken, met ogen zó vol liefde, met ogen zó vol trouw; én de Heere Jezus had Simon Petrus toen aangezien met een blik van bestraffing, met een blik van vernedering, maar ook met een blik van vertédering; ja, met zo’n hartverbrekende blik dat Simon Petrus naar buiten was gegaan,

omdat hij overal buiten was komen te staan, en hij bitterlijk weende. O, wat een hete en bittere tranen heeft hij toen geweend vanwege de droefheid over de zonde. En dan ziet u dat de Heere nooit over de zonde heenwerkt, zoals heden ten dage zo vaak wordt beweerd; o, de Heere ziet de zonde nooit door de vingers, maar Hij komt een mens juist bij zijn zonde te bepalen. Ja, als de Heere waarachtig in een mensenleven begint – en ik hoop toch zo dat u dat kennen mag – dan gaat Hij, naar Johannes 16:8, zoeen overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel; dan gaat Hij zoeen ontgronden en ontkleden; o, dan gaat Hij zoeen afsnijden van alles wat hij heeft; dan gaat Hij zoeen laten zien alleen nog maar zonde en alleen nog maar schuld te hebben, alleen nog maar een doodschuldige, een doemwaardige en een helwaardige te zijn. Ja, als de Heere in waarheid in een mensenleven komt – en ik hoop dat Hij dat ook bij u en bij jou heeft gedaan – dan krijgt hij te maken met het recht Gods, want dan komt de Heere hem telkens en telkens weer te openbaren dat hij dat recht heeft geschonden, dat hij de wet Gods heeft overtreden, dat hij alles heeft stukgemaakt, en dat hij verdiend heeft om eeuwig te branden onder Gods gramschap en Gods grimmigheid; ja, dan gaat de Heere hem brengen op dat plekje waar hij het met de Heere één's gaat worden, en waar hij het recht Gods gaat billijken, waar hij het recht Gods gaat toevallen en waar hij dat recht Gods gaat omhelzen, uitroepende: “Heere, Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.” Want geliefden, Gods Woord zegt toch in Jesaja 1:27: “Sion zal door recht verlost worden, en haar wederkerenden door gerechtigheid.” Al moet dan de wereld niets van Gods recht hebben, en al briesen wij daar van nature tegenin, al is de godsdienst een verklaarde vijand van alles wat met Gods recht te maken heeft, de Heere bekeert Zijn ware kinderen slechts in een weg van recht, die een áfgaande weg is waarop een mens steeds meer sterven moet aan zichzelf. Want geliefden, de berijmde Psalm 89:8 zegt ons zo duidelijk, dat de Koning van Isrels God gegeven wordt van áchter het recht. Een mens zal onder en door het recht Gods moeten ómkomen, hij zal onder en door het recht Gods, geestelijk moeten sterven; want slechts áchter de dood ligt het leven, en slechts achter het verloren gaan, onder en door het recht Gods, ligt de schenking van Christus.

Och, en dan weet ik wel, dat er in onze tijd door zoveel predikers wordt beweerd dat de schenking van die Zaligmaker vóór het recht ligt; “genade vóór recht”, zo zegt men. Maar laat u toch niets wijsmaken, want het is genade dóór recht. Slechts wanneer de weg van dat recht is bewandeld, en slechts wanneer een mensenkind in waarheid, naar het recht Gods, is omgekomen met zichzelf, zal die lieve Zaligmaker geschonken worden. En dan begrijpt u misschien ook, dat als de Heere waarachtig in je leven komt, die schuld zó opgestapeld wordt op je schouders en op je hart, dat die schuld zo gaat drúkken, en dat een mens gebogen over

de aarde gaat; dat is niet vanwege zogenaamde vroomheid, of vanwege een zogenaamd deemoedige houding, maar dat komt door die schuld, die hemelhoge schuld, die steeds meer gaat drukken op die mens. Want hij wordt almaar onreiner in de beleving, almaar goddelozer, almaar onbekeerder in de waarneming en almaar meer verdorven naar het gevoel; die mens gaat steeds meer ervaren dat hij voor God niet kan bestaan; en hij gaat als het ware stapje voor stapje naar dat plekje toe waar hij het hoofd op het blok moet gaan leggen, en waar hij verlóren moet gaan. Och geliefden, dan liggen dezulken niet zelden voor de geopende poorten van de hel, en dan weten ze ontwijfelbaar: “Zijn doen is rein, Zijn vonnis gáns rechtvaardig.” Maar als de Heere dan komt door te trekken – o, wat hoop ik toch met mijn ganse hart dat u me hierin volgen kunt, omdat u dit hebt meegemaakt – en als een mens dan in het dodelijkst tijdsgewricht van de vierschaar Gods komt, dán wordt hem of haar Christus geschonken, van achter het recht; dán mag zoenen in de armen van Christus wegzinken en wegzakken; ja, dán wordt het daar wáár, wat het Avondmaalsformulier zegt: “Ik voor u, daar gij anders den eeuwigen dood hadt moeten sterven.” O, dan mag daar die hemelse Bruidegom, Die blank is en rood, en Die de banier draagt boven tienduizend, worden gekust; en dan mag daar in waarheid worden gezegd: “Mijn Liefste, mijn Liefste is mijne, en ik ben Zijne, Die weidt onder de leliën.”

Wanneer u dus slechts wilt horen over barmhartigheid, over ontferming en over liefde van God; wanneer u dus een vijand bent van het recht Gods, en daar niets over horen wilt en daar niets van weten wilt, dan moet u er ook maar op rekenen dat Christus u nooit geschonken zal worden, want Christus wordt u alleen maar van achter het recht geschonken. Toe, kijkt het toch eens na in uw leven, ge zijt nog op weg en reis naar de eeuwigheid; en wie weet hoe gauw het voor u en voor jou al eeuwigheid wordt. En dan zal het wat zijn, vanavond onder de bediening van Gods Woord te hebben gezeten, de weg gewezen te hebben gekregen en hem niet te hebben bewandeld; ja, dat zal vreselijk zijn.

Simon Petrus mag weten een waarachtig kind van God te zijn. En de Heere Jezus heeft dat kindschap Gods van hem vernieuwd. Maar geliefden, er is nog iets anders, en dat is het knéchtschap van Petrus. Dat is het apóstelambt van Petrus. Dáár moet nog over gesproken worden, dat moet nog opgeklaard worden; ook op dat punt moet er een vlak veld komen tussen de Heere en Simon Petrus, want God is een God van orde, en God is de God Die door de vlakke velden rijdt.

Ach, in onze tijd zijn er heel wat mensen die het knechtschap Gods in eigen kracht naar zich toegehaald hebben. Je kunt dit direct horen aan het woord dat door hen gebracht wordt, en daar kan geen zegen op rusten, daar gaat niets van uit, daar komt de Heere niet in mee. En er

zijn er helaas ook heel wat die zich knecht des Heeren noemen, maar die geen k nd van God zijn, die niet zijn wederom geboren, die de weg van Gods recht nooit hebben bewandeld; en hoe zou men prediken als men dat niet kent? Toch gebeurt dit, moet u maar eens kijken naar een Bileam. Hij moet een Messiaanse boodschap brengen, en hij brengt deze, door het inspirerende werk van de Heilige Geest in zijn ziel. O, zuiver en precies wijst hij daar die Ster in Jakob aan, maar hij heeft geen kruimeltje deel aan die verkondigde Zaligmaker. En kijkt u eens naar Judas; o, wat heeft Judas zuiver, apostolisch en Schriftuurlijk gepredikt, daar kon je geen speld tussen krijgen. En als het om de uitzending van de discipelen gaat, dan is Judas daar ook bij. Ook hij wordt uitgezonden, en ook hij heeft de hel doen sidderen, omdat hij in de mogendheden van Christus duivelen uitgeworpen heeft en zieken de handen opgelegd. Ja, hij heeft vloek en zegen verkondigd, wet en Evangelie. Maar hij is nooit een kind van God geweest, en ook nooit geworden, om eens voor eeuwig te branden in de hel. En dan moet u eens lezen in Mattheüs 7:22; want daar roept men in de dag des oordeels tot de Heere: “Heere, Heere, hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam duivelen uitgeworpen, en in Uw Naam vele krachten gedaan?” terwijl de Heere Jezus tegen hen zeggen zal: “Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij die de ongerechtigheid werkt.” O geliefden, dat is wat: op Gods bevel te zijn uitgegaan en te hebben gepredikt; duivelen te hebben uitgeworpen en zelf een duivel te zijn gebleven; tot de verbreiding van Gods eer bezig te zijn geweest en geen deel te hebben aan Gods Koninkrijk; die Zaligmaker niet in waarheid te kennen in het binnenste des harten, omdat Hij nooit in een weg van recht ontvangen is bij God vandaan. Och geliefden, dat we ons er toch door laten waarschuwen, u en jij; het is nog het heden der genade, de dag der zaligheid is nog niet voorbij; o, ziet het toch na hoe het in uw leven is. Want dan hebben we Pasen gevierd nietwaar, maar wat is er nu in ons leven w ar geworden van de paaswerkelijkheid? Bij Simon is, wat het kindschap van God betreft, alles in orde, want hij is een waarachtig kind des Heeren; maar het kn chtschap is geschonden. En de Heere Jezus gaat in ons tekstgedeelte deze zaak aanpakken. Merkt u, geliefden, dat de Heere Jezus deze zaak niet laat lopen, omdat het hier om S mon gaat en omdat Simon toch een kind des Heeren is? De Heere Jezus zegt niet: “Wel, laten we dat dan maar door de vingers zien, want Simon heeft zoveel goede kanten”; Hij zegt niet: “Je kunt niet op elk slakje zout leggen, ieder mens laat wel eens een steekje vallen”; nee, zo werkt de Heere Jezus niet. Want Hij is rechtvaardig en Hij is heilig; en Hij behandelt een iegelijk, u, jou en mij, eerlijk, naar Zijn Woord en eeuwigblijvend Getuigenis. De andere apostelen hadden Simon eigenlijk alweer overgenomen en in hun kring toegelaten, en Simon vergaderde alweer met hen, en ze hadden n rgens over gesproken. Maar Christus gaat het aanpakken; want Simon had de Heere Jezus

in het openbáár verloochend, hij had Hem ten aanhoren van God en ten aanhoren van de engelen en ten aanhoren van de duivelen en de mensen afgezworen, tot driemaal toe. Daarom moet Simon in het openbaar ondervraagd worden, en zo klinkt daar, met ons eerste aandachtspunt, **een vergelijkende vraag**, en zegt de Heere Jezus tegen hem: “Simon, Jona’s zoon, hebt Gij Mij liever dan dezen?” “Simon”, zegt de Heere Jezus; hoort u het geliefden?: de Heere Jezus noemt Simon geen “Petrus” meer, maar “Simon”. Hij noemt hem dus bij zijn natuurlijke naam, want Petrus is zijn ambtsnaam; en “Petrus” betekent rotsman, maar die naam is hij kwijt, die heeft hij verzondigd. De Heere Jezus behandelt een mens altijd eerlijk, Hij brengt een mens altijd op de plek waar hij zichzelf heeft gebracht. En dat doet de Heere Jezus ook als Hij in het leven van een mens begint, dan gaat Hij een mens ook op de plek brengen waar hij zichzelf heeft heengezondigd; dan gaat Hij hem, door de zielsogen te openen, laten zien, dat hij tot een doemeling en tot een helleling is geworden, en dat hij alleen nog maar in de vlammen van de hel terecht kan komen.

Weet u, in onze tijd zien we zoveel mensen die over de zonden heenstappen, die niet willen praten over ellende, en die helemaal niet willen horen van Gods recht; die beginnen de Bijbel ook niet te lezen bij Adam, en die willen helemaal Genesis 3, het hoofdstuk van de zondeval, niet lezen, maar die beginnen bij Abraham, de vader der gelovigen, die het teken van het verbond in zijn lichaam draagt. En zij dragen toch ook het teken van het verbond, door de bediening van de Heilige Doop, áán hun lichaam? Ze zien zichzelf dus als verbondskinderen en ze rekenen zichzelf alle beloften van het genadeverbond toe; ja, dezulken zien als het ware drie bergen: ze zien de berg van de wet, de Sinai, waar de donder van de wet te horen is, en ze zien onmiddellijk daarachter de berg Golgotha, waarop het kruis heeft gestaan waaraan de Heere Jezus heeft gehangen en waar Hij vergeving van zonden heeft mogelijk gemaakt; en ten derde zien dezulken de berg Sion, om voor zichzelf te menen dat ze als ware Sionieten, op weg zijn naar de eeuwige zaligheid in Gods hemelse heerlijkheid. Maar wat zullen dezulken bedrogen uitkomen, geliefden, want bij het ware werk Gods ziet een mens nooit die drie bergen in één oogopslag. En bij het ware werk Gods stapt de Heere nóóit over de zonde en de zondeval heen en laat de Heere nooit de schuld ongenoemd en onbetaald. O, als een mens nog nooit te maken heeft gekregen met het recht Gods, en als hij nooit “in het effen recht des Heeren” is geleid, en hij er niet van vertellen kan hoe hij, naar Gods recht en gerechtigheid, geestelijk is omgekomen met zichzelf, dan heeft zoen Christus ook nooit in waarheid geschonken gekregen van Israëls God. Och, vraagt u daarom af of u daar dan wél van weet, en of u naar de Schrift, al geleerd hebt wat afgesneden worden is van de wereld, van de zonde en van de duivel, en of u al weet wat het is om afgesneden te worden van de godsdienst; en

dus van al die bevindinkjes en tranen en gevoeligheidjes als grondjes voor de eeuwigheid; en of u al weet wat het betekent om afgesneden te worden van Adam en dus van het leven. Want Gods Woord leert ons zo duidelijk dat dit gekend moet worden, wil het wél met ons zijn, op weg en reis naar de nimmer eindigende eeuwigheid. O, Ezechiël leert het ons zo, dat de kroon omgekeerd, omgekeerd en omgekeerd moet worden gesteld. En dat drievoudige omkeren komt ons te wijzen op dit drievoudige afsnijden dat niet gemist kan worden. Och, mag u daar nu al van weten en mag u daar al over vertellen? Ja, kunt u al zeggen hoe dat is geweest?

Simon wordt door de Heere op het plekje gebracht waar hij zichzelf heengezondigd heeft, en dan klinkt daar een vergelijkende vraag, om duidelijk te maken waar Simon staat, wat er met Simon is gebeurd, en of Simon in waarheid de Heere Jezus méér liefheeft dan de andere discipelen. Ach, dat gevoel had Simon wel; Simon dacht zeker dat hij veel geloviger was dan de anderen, dat hij de Heere Jezus méér liefhad dan de andere discipelen. Altijd was Simon haantje de voorste, altijd nam Simon het eerst het woord, altijd liep Simon vooraan; zelfs op de paasmorgen zien we hem nog als eerste naar het graf gaan. En toen de Heere Jezus had gezegd: “Gij zult allen aan Mij geërgerd worden”, toen was het Simon Petrus geweest, die had gezegd: “Al werden zij ook allen aan U geërgerd, ik zal nimmermeer geërgerd worden.” O geliefden, hij kon zich best wel voorstellen dat anderen aan de Heere Jezus geërgerd zouden worden, maar dat zou hém niet overkomen; daarvoor had hij de Heere Jezus veel te lief, daarvoor was zijn liefde voor de Heere Jezus veel te sterk, veel te hecht en veel te bijzonder; o, dat zou hem niet overkomen. Maar nu, na zijn verloochening, nu ligt alles anders; en nu klinkt daar uit de mond van de Heere Jezus die vergelijkende vraag. O, nu die vraag opklinkt, en nu Simon moet vertellen waar die zuivere, die sterke, die alles opofferende, die bijzondere liefde van hem toch wel was, moet hij het hoofd buigen, want hij heeft de Heere Jezus níet liefgehad, zoals de Heere Jezus van hem had mogen verwachten. Integendeel geliefden, Simon is volkomen onderuitgegaan. Och, Thomas zat aan de oever van de zee van Tiberias, en zeker, Thomas heeft een vlek van ongeloof, maar dat is nog geen verlóóchening. En daar zat Nathanaël; Nathanaël die zo’n goed getuigenis heeft gekregen van de Heere Jezus. En daar zitten de beide zonen van Zebedéüs, die er bekend om staan dat ze de Heere liefhebben en van wie de een als eerste martelaar zal sterven. En dan zijn er nog twee anderen van wie de Heilige Geest de naam verborgen heeft gehouden, maar die worden aangesproken als “kinderkens”; en van hen zijn dus ook geen gruweldaden bekend. O zeker, zij allen hadden de Heere Jezus verlaten, maar dat is nog geen verlóóchening.

“Simon, Jona’s zoon, hebt gij Mij lief?” zo klinkt daar uit de mond des Heeren. Och geliefden, Simon heeft met een eed bekrachtigd: “Ik ken die Mens niet”, om daardoor

duidelijk te maken dat er geen sprankeltje liefde voor de Heere Jezus in zijn ziel is te vinden. En als het dan om die vergelijkende vraag gaat, o, dan kan Simon geen kant meer uit, dan weet hij absoluut: het is eeuwig kwijt. Nu zegt u misschien: “Ja, maar Simon geeft toch als antwoord: “Ja, Heere, Gij weet dat ik U liefheb.” Wel, geliefden, in de Griekse grondtaal van het Nieuwe Testament vinden we drie woorden voor “liefhebben” met een steeds lager wordende betekenis. En de Heere Jezus vraagt naar de allerhoogste, allerheiligste, allerzuiverste, allerdiepste en allerkostelijkste liefde. Ach, dan moet Simon eerlijk zeggen dat die liefde niet bij hem te vinden was. “Maar”, zo zegt Simon, “maar Heere, in mijn hart was wel die lágere, die míndere liefde, en dus de genégenheid, voor U, die aangeduid wordt met een ander Grieks woord. O, die genegenheid voor U was er zéker. Díe was niet weg; die was misschien wel te kort, die was misschien wel onvoldoende, die was misschien wel te weinig, maar toch: “Gij weet, dat ik U líefheb.” En Simon zal de Heere Jezus dan ook zeker in beschaamdheid geantwoord hebben, want die genegenheid, die minimale liefde van hem, o, die kan niet in de schaduw staan van die grote, kostelijke, allesvervullende liefde waar de Heere Jezus recht op heeft en naar vraagt.

Maar geliefden, hoe is dat dan bij óns? Als er nu eens door de Heere Jezus aan u en aan jou gevraagd werd: “Hebt ge Mij lief?” wat zouden wij dan zeggen? Wat zou er dan in waarheid uit ónze mond mogen komen? Och, wat kom ik toch veel mensen tegen die het gevoel hebben dat ze de Heere Jezus méér liefhebben dan de ander; en die als het ware vanuit de hoogte neerkijken op die ander, want bij hen leeft toch zeker die ware, oprechte, sterke liefde. En als u dat bent, kijk dan eens naar Simon Petrus, die dat gevoel ook had; ziet u dan hoe diep hij gevallen is; ziet u dan wat er van die rotsman overgebleven is. Ach, ontdek dan toch, dat als je zo hoog meent te staan, je dan zeker openbaar komt als een mensenkind dat alles míst.

Maar de Heere Jezus gaat nog verder met Zijn ontdekkend en separerend werk geliefden, want dan komen we met ons tweede aandachtspunt bij **een onderzoekende vraag**. De Heere Jezus wil Simon namelijk in zijn naakte werkelijkheid voor Gods aangezicht zetten, en vraagt: “Simon, Jona’s zoon, hebt gij Mij lief?” En weer vraagt de Heere Jezus naar die diepe, die alles opofferende, heilige liefde. Maar nu niet meer in vergelijking met de andere discipelen. O, de Heere Jezus zegt als het ware: “Simon, kom er eens voor uit, is er wel liefde in jouw hart te vinden voor Mij? Is er bij jou wel in waarheid een dorsten naar Mij, zoals het hijgend hert der jacht ontkomen, dorst naar de frisse waterstromen?” O geliefden, wat richt de Heere Jezus de pijlen van Zijn onderzoek steeds duidelijker en steeds scherper op het hart van dit kind des Heeren en wat wordt Simon steeds feller het vuur na aan de schenen gelegd.

En weet u, zo werkt de Heere altijd, tot in onze tijd toe, geliefden. O, als de Heere in het leven van een mens komt – en ik hoop toch zo dat u dat kennen mag, hoofd voor hoofd – dan komt de Heere een mens eerst laten zien welk een gruwelijke zonden hij of zij gedaan heeft. O, dan krijgt die mens zo te beleven alleen maar gezondigd te hebben, van de kindertijd af. Maar dan gaat de Heere verder, want dan gaat Hij die mens openbaren dat hij niet alleen zonde dóet, maar dat hij zonde is, dat hij in ongerechtigheid is geboren en in zonde ontvangen, dat hij onbekwaam is tot enig goed en geneigd tot alle kwaad, dat er in der eeuwigheid geen vrucht uit hem of haar ontvangen wordt. O geliefden, dan komt de Heere zoenen af te snijden van alles wat die mens dacht te hebben; ja, dan gaat de Heere die mens in de volle beleving des harten tot een doodschuldige, een doemwaardige en een helwaardige maken, die alleen maar verloren kan gaan en die niets anders meer kan uitroepen dan: “Heere, Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.”

O geliefden, op steeds meer plaatsen is te vernemen, en zelfs vanaf de kansel, dat de toeleidende weg tot Christus een verzinsel is van mensen uit het gezelschapsleven, en dat het spreken over het dodelijkst tijdsgewricht van de vierschaar Gods nergens in de Schrift te vinden zou zijn. Maar o, laat u toch niet bedriegen, onderzoekt toch de Schrift, want dan komt u er vanzelf achter. En de Heere bekeert Zijn volk altijd op dezelfde wijze. Och, dan zijn er mensen die zeggen: “Ja, zo deed de Heere dat vroeger, maar niet meer in onze tijd.” O geliefden, de Heere brengt die ware keurlingen over de toeleidende weg tot Christus, op het punt waarop ze in het dodelijkst tijdsgewricht der vierschaar Gods het hoofd op het blok moeten leggen en waarop het voor hen kwijt is, waarop ze moeten sterven aan zichzelf, maar....., maar waarop ze ook in de dadelijkheid – o, hoort u het – in de dadelijkheid in Christus worden ingelijfd en waarop ze in de dadelijkheid en de volle beleving des harten, uit en door Christus, gerechtvaardigd worden. Met minder kan het niet en meer is niet nodig. Och, kunt u dan al vertellen die toeleidende weg tot Christus te hebben bewandeld en in de dadelijkheid in Christus te zijn ingelijfd? Onderzoekt uzelf, geliefden, opdat ge moogt weten hoe het in waarheid met u is gesteld.

Nu kom ik helaas zoveel mensen tegen die het niet om de Heere Jézus te doen is, die het niet om Gód te doenis, maar die het alleen maar om de hémel te doen is. Ze willen zo graag naar de hemel, ze willen bevrijd zijn van alle ziekte, van alle zorgen, van alle moeite en van al het verdriet; ze willen van hun tranen verlost worden en daardoor verlangen ze naar de hemel; maar ze zullen er nooit komen, want als het je alleen om de hemel te doen is en niet om God, niet om de Heere Jezus en niet om de Heilige Geest, o, wat moet je dan toch in de hemel doen, waar het alleen maar gaat om de roem en de verheerlijking van de drie-enige God.

De Heere Jezus legt het hele leven van een mensenkind echter in het ontdekkende licht van Gods recht en gerechtigheid, om te tonen dat het niet alleen dit kwaad is dat roept om straf, maar dat een mens in ongerechtigheid geboren en in zonde ontvangen is; en dat er in een mens, in u en jou en mij, van nature helemaal niets is dat de Heere behagen kan en dat voor Hem kan bestaan. En dan komen de boezemzonden openbaar, dan komen de aan de hand gehouden zonden openbaar; dan komen de zonden openbaar die zó verborgen zijn, dat niemand ervan weet. Maar de Heere legt ze open, want alles moet voor Hem open komen, het onderste moet boven komen en het binnenste moet buiten komen. O geliefden, dan komt een mens in het Goddelijke licht te staan waarin hij zichzelf alleen maar verfoeien kan in stof en as. Maar bent u daar dan al gekomen, door het werk van Gods dierbare Geest?

Dan willen we nu eerst met elkaar gaan zingen uit Psalm 32 : 1

Welzalig hij wiens zonden zijn vergeven;
Die van de straf voor eeuwig is ontheven;
Wiens wanbedrijf, waardoor hij was bevlekt,
Voor 't heilig oog des HEEREN is bedekt.
Welzalig is de mens wien 't mag gebeuren,
Dat God naar recht hem niet wil schuldig keuren,
En die, in 't vroom en ongeveinsd gemoed,
Geen snood bedrog, maar blank' oprechtheid voedt.

Uit de mond van Christus klinkt dus opnieuw een onderzoekende vraag. En opnieuw kan Simon daar geen "ja" op zeggen; opnieuw, voor de tweede keer, moet Simon ervoor uitkomen dat die kostelijke, diepe, heilige en waarachtige liefde tot de Heere Jezus niet in zijn hart wordt gevonden; o zeker, er is in zijn hart wel genégenheid voor de Heere Jezus, en hij hóudt zeker van Hem, maar dat is niet die grote, die heerlijke liefde waarnaar de Heere Jezus vraagt. Och geliefden, dan moet Simon ten aanhoren van de ganse Kerk, met een hoofdletter, vertegenwoordigd door de apostelen, zeggen dat hij alles te kort komt in het liefhebben van de Heere Jezus. O geliefden, wat zakt die Simon daar, wat komt die Simon op een laag plaatsje te staan, ja, wat loopt het slecht af met Simon. En wat openbaart de Heere Jezus hierdoor? Dat Hij er geen hoogstaande kinderen Gods op na houdt; want het ware volk des Heeren is een volk van ellendigen en armen die op den Naam des HEEREN betrouwen. O, dat ware volk des Heeren is geen volk van hoogdravers en hooggezetenen, maar een volk dat in kleinheid,

afhankelijkheid en aanhankelijkheid over de aarde gaat; ja, dat is een volk wat elke dag als bedelaars aan de troon der genade te vinden is. Och geliefden, hoort u dan al bij dát volk? Bent u dan al zo'n bedelaar geworden? En ligt u al elke dag op uw knieën, worstelende en smekende om datgene van de Heere te ontvangen wat Hem groot zal maken?

Nu had de Heere Jezus Simon al eerder aangepakt, nietwaar? Hij had tegen Simon gezegd: "Ga weg achter Mij, satanas, gij zijt Mij een aanstoot; want gij verzint niet de dingen die Gods zijn, maar die der mensen zijn." Maar och, Simon was alleen maar de hoogte ingegaan. En nu vraagt de Heere Jezus voor de tweede keer: "Hebt gij Mij lief?" Want de Heere Jezus wil hem geschikt maken voor zijn herderlijke arbeid, voor zijn pastorale arbeid, voor zijn werk onder de schapen en de lammeren des Heeren; want Simon zal lammeren moeten weiden, hij zal schapen moeten hoeden en hij zal schapen moeten weiden. Daarom gaat de Heere Jezus nog een derde vraag stellen, en dat is, met ons derde aandachtspunt, **een allesbeslissende vraag.**

En dan klinkt daar uit de mond van de Heere Jezus: "Simon, Jona's zoon, hebt gij Mij lief?" En als u dat in het Grieks zou lezen, dan zou u tot de ontdekking komen dat de Heere Jezus nu niet meer vraagt naar die kostelijke, heilige, zuivere liefde, maar dat de Hij vraagt naar die genegenheid, naar die veel mindere liefde. Het is alsof de Heere Jezus zegt: "Simon, je zegt nu wel dat er genegenheid in jouw hart is voor Mij, maar is dat nu wel waar? Simon, is dat heus waar? Leeft die minimale liefde voor Mij echt bij jou? Is die genegenheid waarachtig bij jou te vinden? Is dat allerkleinste beginseltje van liefde er heus?" Het is alsof de Heere Jezus dat kleine beetje genegenheid van Simon in de smeltkroes werpt, om te zien wat daar uitkomt als het gelouterd wordt. Het is alsof het voor de Heere Jezus nog maar de vraag is, of die genegenheid werkelijk in het hart te vinden is van die Simon, die hem zo bruut heeft verloochend. En geliefden, dat is een allesbeslissende vraag, want als die genegenheid niet in het hart van Simon gevonden zou worden – o, hoort goed hoor – dan zou Simon nooit waarachtig wederom geboren zijn tot kind des Heeren. Want als je de waarachtige wedergeboorte leert kennen, dan komt de Heere Zelf die genegenheid in het hart van zo'n mensenkind te planten. Als de Heere een Adamskind waarachtig komt te wederbaren, geliefden, dan kómt daar die liefde tot die Heiland en Zaligmaker; dan wil zoenen niets liever dan in de armen van de Heere Jezus wegsmelten en wegzinken. Dan gaat hij als het ware, door het werk Gods in zijn ziel, de bede leren: "Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf." O geliefden, als die genegenheid, als dat beginseltje van liefde voor de Heere Jezus, niet in Simons ziel te vinden zou zijn, dan is het voor Simon eeuwig kwijt.

Nu ontmoet ik wel eens mensen die denken dat er wáár werk in hun ziel is geschied; en als je doorpraat, och geliefden, dan vertellen ze dat ze eens iets hebben gehoord van de donder van de wet, dat ze eens beangst zijn geworden door de smarten van de hel, dat de duivel hen eens op de hielen heeft gezeten, dat ze gevlucht zijn van kamer in kamer, en dat ze geroepen hebben: “Heere, help me, Heere, red me, Heere, verlos me.” En toen hebben ze zelf bedacht dat dit geen vrucht van de akker van het eigen hart kan zijn, en dat de Heere dus met hen begonnen is; en als de Heere met je begint, zal Hij Zijn werk ook voleindigen. En dus zal het met hen voor eeuwig goed komen, zo zeggen ze tegen zichzelf. Dezulken gaan dan ook met hoop en verwachting op de eeuwige zaligheid de dood tegemoet. Maar wat zal het verschrikkelijk voor dezulken zijn om eenmaal daar te komen waar ze niets anders uit de mond van die Rechter van hemel en aarde zullen horen dan: “Gaaf weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijn engelen bereid is.” Want er is nog nooit waarachtige liefde bij God vandaan in hun hart geplant. En als ze dan voor Gods rechterstoel staan en aan hen gevraagd wordt of zij de Heere Jezus liefhebben, dan moeten ze verstommen; dan kunnen ze geen antwoord op die vraag geven, want het was hen alleen maar om hun eigen, eeuwig behoud te doen, ze wilden alleen maar in de hemel komen om het zelf eeuwig goed te hebben.

“Hebt gij Mij lief?” Die vraag wordt vanavond van de Hemel aan u en jou gesteld. Hebt ge die hemelse Bruidegom lief, Die blank is en rood en Die de banier draagt boven tienduizend? Zijt ge al in waarheid in Hem ingelijfd? Zijt ge al weggesmolten in Zijn armen en hebt ge de kussen van Zijn mond al gevoeld? Hebt ge al uitgeroepen: “Mijn Liefste is Mijne, en ik ben Zijne, Die weidt onder de leiliën”? Voelt u welk een allesbeslissende vraag het is of er in uw hart al waarachtig van de Heere geschonken liefde te vinden is. En denkt dan niet dat die liefde er natuurlijk is omdat u bent gedoopt, omdat u openbare belijdenis hebt gedaan, omdat u rechtzinnig bent en trouw in de kerk komt. Want al is dat nog zo groot, de vraag is alleen naar de liefde tot Christus, de liefde tot Hem zult ge bevindelijk moeten kennen. En dan gaat 1 Korinthe 13 ons zulk diep onderwijs geven, want dan horen we daar dat “al spraken we de talen van de engelen en de mensen, al hadden we de gave van de profetie, al hadden we zoveel geloof dat we bergen konden verzetten, ja, al deelden we al onze goederen uit aan de armen, en al gaven we ons lichaam over om verbrand te worden, dit te kort is als we de liefde niet hebben, de liefde van God en de liefde tot God, want dan hebben we níets, helemaal niets. Begrijpt u welk een allesbeslissende vraag het is: “Hebt gij Mij lief?” O geliefden, ziet het dan toch na in uw hart en in uw leven; vraagt toch de Heere om u eerlijk te behandelen; het is nog het heden der genade, wie weet hoe gauw het al eeuwigheid voor u is, en dan zult ge voor

Gods rechterstoel staan, en dan zal die vraag uit de mond van die Zaligmaker klinken: “Hebt gij Mij lief?” En als ge dan moet verstommen, is het voor u eeuwig kwijt, en wat zou dat verschrikkelijk zijn!

Simon krijgt de vraag: “Hebt gij Mij lief?; Simon, is er in waarheid een kruimeltje liefde ván Mij en vóór Mij in je ziel te vinden?” En wat lezen we dan van Simon, geliefden? Dan lezen we dat hij bedroefd wordt. O, Simon wordt niet boos, Simon wordt niet stekelig, Simon wordt niet kwaad, maar Simon wordt bedroefd. Och, wat een verschil met de reactie van vele anderen; want als je soms, uit liefde tot een mens en uit bezorgdheid over het zielenheil van een mens, het advies geeft om het nog eens na te kijken, om de Heere nog eens te vragen je eerlijk te maken; als je een mens dus niet direct overneemt, dan wordt men meestal kwaad, dan reageert men meestal geïrriteerd en dan kijkt men niet meer naar je om. Simon wordt bedroefd; zeker, hij heeft de Heere Jezus verloochend, absoluut waar; hij heeft uit vrees voor een dienstmaagd ontkend dat hij Hem liefhad. Maar och, wat heeft hij daarna bitterlijk geweend. En dan komt Simon met die vraag van de Heere Jezus naar dat beginseltje van liefde, in de deugden Gods terecht; want dan komt Hij bij de deugd van de alwétendheid Gods terecht, bij de alwetendheid van de Zone Gods; en dan zegt hij als het ware tegen de Heere Jezus: “Heere Jezus, ik kan me wel bedriegen, maar U bent alwetend, U weet precies wat er in mijn ziel leeft, wat er in mijn hart te vinden is; Heere Jezus, U weet alle dingen, en U weet dat ik U liefheb, U weet dat daar dat beginseltje van liefde in mijn hart te vinden is, want U hebt het er Zélf ingelegd. Och geliefden, Simon is zijn hoogmoed kwijt, hij is op het allerlaagste plekje terechtgekomen, maar hij kan het werk des Heeren niet ontkennen. En daarom moet hij zeggen: “U Heere, U hebt die liefde er Zelf ingelegd, het is een geschenk van U, en U weet dat ik U liefheb.” Och geliefden, hoort u dat Simon er zelf helemaal buiten valt, hoort u dat er niets van Simon meer meedoet? Het is alleen de liefde die de Heere Zelf in zijn hart heeft gelegd. Daar verwijst hij naar, die noemt hij. En op grond van dat eenzijdige, alzijdige Godswerk in Simon mag hij als apostel de Heere gaan dienen, want de Heere weet wat Hij in dat hart van Simon heeft gelegd.

Ach geliefden, als de Heere naar u zou kijken, één voor één, weet Hij precies wat er in uw hart ligt; en wat zou het groot zijn, als u en als jij mogen weten dat de Heere daar ook de liefde van Hem en tot Hem in heeft gelegd.

Simon zegt dus als het ware: Heere Jezus, kijk U maar bij mij naar binnen, dan ziet U het wel, want “Gij weet alle dingen.”

Och geliefden, dan hoor je mensen soms heel trots zeggen: “Ik geloof, ik hoop, ik heb lief, ik vertrouw, ik heb licht en uitzicht”; allemaal ik, ik, ik, en nog eens ik. Simon zegt alleen maar

tegen de Heere: “Heere, Gij weet alle dingen, Gij weet wat U daar Zelf in mijn hart hebt gewerkt; en al is het nog zo klein, ik heb het van U gekregen. En buiten U heb ik niets anders dan zonde, schuld en verdoemenis, Heere, zie maar Zelf, dan zult Gij zien dat ik U liefheb.” Ach geliefden, als nu uw ziel opengescheurd zou worden door de Heere, mag u dan ook zeggen: “Heere, kijk maar naar binnen bij mij en zie naar hetgeen U daar Zelf ingelegd hebt; Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik U liefheb.” O, mag u dat zeggen, in waarheid, omdat dat zo is? Ach geliefden, vraagt het u toch af, want zoveel mensen zijn er bang voor met de alwetendheid Gods te maken te krijgen; o, die kunnen zich zo vroom voordoen en die kunnen zulke prachtige verhalen vertellen; het lijkt heel wat, en ze worden overgenomen door hun medemensen en krijgen van hen de handen opgelegd om ingezegend te worden. Maar als de Heere bij hen naar binnen kijkt, dan wordt daar gemist wat niet gemist worden kan, namelijk de liefde van Christus en de liefde tot Christus, ja, dan wordt Christus Zélf gemist. Gods ware keurlingen zijn echter blij met de alwetendheid Gods, geliefden; die zeggen: “Heere, al maak ik er in mijn leven soms een rommeltje van, al is het hinken en zinken, al ga ik elke keer onderuit bij de aanvechtingen en bij de verlokkingen, maar Heere, Gij weet het, want door Uw alwetendheid ziet Gij wat daar binnenin toch ligt, door Uw eigen werk: “Gij weet, dat ik U liefheb.” O geliefden, als dat gezegd mag worden, dan is het genoeg voor Simon, voor u, voor jou en voor mij, want als de Heere het weet, dan is het waar.

En dan krijgt Simon de laatste opdracht, dan is zijn knechtschap voor de Heere hersteld. Dan mag hij weten met vrucht in de gunst des Heeren te mogen gaan arbeiden. Ach, zo legt de Heere Zijn knechten en Zijn kinderen regelmatig op de zeef, om alles van zichzelf kwijt te raken, om er zelf volkomen tussenuit te vallen, en om niets anders over te houden dan het ware werk des Heeren, dan de liefde Gods in hun ziel, om dan te mogen zeggen: “Gij weet, dat ik U liefheb.” En als dan op het sterfbed het oog gaat breken, als ze zichzelf dan moeten beschuldigen alles te hebben verzondigd en verbeurd, o, dan mogen dezulken onder tranen tegen de Heere zeggen: “Heere, Gij weet alle dingen, Gij weet, dat ik U liefheb.” Maar geliefden, zal dat dan ook op úw sterfbed mogen gebeuren?

O onbekeerden onder ons, als ge te maken krijgt met de alwetendheid Gods, dan moet ge het bekennen die ware liefde van God en tot God te missen; die Zaligmaker en Heiland te missen, omdat Hij u nimmer geschonken werd in een weg van recht. O onbekeerden, ziet dan toch dat ge alleen maar op weg zijt naar uw eeuwige verdoemenis, en smeekt de Heere toch om u te sterk te worden.

En bekommerden onder ons, wat hebt ge uzelf leren kennen in uw walgelijkheid, verdorvenheid en verdoemdheid, en wat zijt ge erachter gebracht Christus te missen en de

liefde van Christus in uw hart te ontberren. Och bekommerden, bedelt en smeekt dan maar of de Heere wil komen doortrekken, om u in een weg van recht, in Christus' armen te doen wegzinken en om vervuld te worden met de liefde van Hem en de liefde tot Hem.

En volk des Heeren, daar moogt ge alles van weten, o, ge kunt het plekje aanwijzen waar ge weggesmolten zijt in die Zaligmaker en ge kunt erover vertellen hoe Hij u kwam te bekleden met Zijn weldaden, ja, hoe ge, krank van liefde, uzelf in Zijn armen verloor en de kussen Zijns monds mocht gevoelen. Ach volk, al is er dan veel strijd, al is er dan veel aanvechting, al wordt het lichaam dan misschien afgebroken, al moet ge dan op een andere plek gaan wonen, ja, al moet het hele leven u door de vingers glippen, ge moogt zeggen: "Heere kijk maar naar binnen, naar wat U Zelf gewrocht hebt in mijn ziel." En dan volk, dan moogt ge ernaar uitzien, om verlost te worden van het lichaam der zonde en om God eeuwig en volmaakt groot te maken. Och, schenke de Heere u dan de moed en de kracht en de lust om van het werk des Heeren te getuigen, tot eer van Zijn Naam.

Och, vergunne de Heere ons dan Hem te verhogen en te verheerlijken, nu en tot in eeuwigheid.

Amen.

Zingen: Psalm 66 : 8

Komt, luistert toe, gij Godgezinden,
Gij die den Heer' van harte vreest,
Hooft, wat mij God deed ondervinden;
Wat Hij gedaan heeft aan mijn geest.
'k Sloeg, heilbegerig, 't oog naar boven;
Ik riep den Heer' ootmoedig aan;
Ik mocht met mond en hart Hem loven,
Hem, Die alleen mij bij kon staan.